

Giuleștina – o stare de spirit unică

*Suntem peste tot acasă,/Porțile ni se deschid;/Nu-i echipă mai frumoasă/
Și iubită ca Rapid (...) // Nu vă dați bătăuți o clipă,/Învățați acest refren,/*
Imnul nostru de echipă./Glasul lor în fior de tren... Cine a ascultat măcar o dată acest imn al Rapidului, compus de Victor Socaciu pe versurile lui Adrian Păunescu, știe de ce ecoul tribunelor din Giulești se reverberează misterios, la infinit. *Glasul roților de tren!* („Mai bine un meci al Rapidului decât un concert mediocru“ – vorba lui Dan Grigore...)

Nu e vorba despre scoruri și clasamente. Nu e vorba despre cine a marcat golul, dubla, *hattrick*-ul. Nu e vorba nici despre faptul că fotbalul se joacă – nu-i așa? – cu un balon rotund. Nu. Este altceva. Mult mai mult decât un meci. Este o stare de spirit. Unică prin intensitatea ei pătimașă. Aceasta este *Giuleștina*, esența rapidismului, dincolo și dincoace de gazon. Totul trăit la cote maxime fiindcă, vorba lui Fănuș Neagu, „Rapid nu oprește niciodată în gările mici“.

Foarte probabil, „Caragiale ar fi fost cu siguranță rapidist“. Acestea sunt vorbele eseistului Radu Enescu, dar ele s-au regăsit întotdeauna în subconștientul supporterului de pe Giulești. „O echipă atât de simplă, comică, naivă nu avea cum să treacă neobservată de Nenea Iancu sau de breasla acestuia.“ Și nici nu a trecut. Rapidul a reprezentat întotdeauna o sursă inepuizabilă de fascinație și inspirație pentru gazetari, prozatori, poeți, politicieni și artiști din toate ramurile, așa cum se mândrește Brigada Pittiș.

Marius Șumudică vorbea și el, la un moment dat, în felul lui, despre clubul pe care l-a antrenat și la care a evoluat în trei perioade diferite: „Nu vreau să par eu mai rapidist decât alții, dar de fiecare dată îmi dau lacrimile când pornește imnul. Pentru mine, este dragostea vieții mele, în afară de familia mea, acest club e ceva aparte. Numai cei care iubesc un astfel de club înțeleg ce spun“.

Iar Marius Mitran puncta, în 2021, la ultima dintre multele reveniri ale Rapidului (adesea în „formula ABBA“!) în elita fotbalului românesc: „... Când cântă, Rapid spune adevărul și obligă la exerciții de admirație. De fapt, greșesc, nu obligă pe nimeni, la nimic. Rapid implică o prezență sufletească, și-atât. Nu ai suflet, nu-i nicio problemă, doar că pierzi sensul pentru care s-a inventat fotbalul. (...) Un cântec venit de departe, în timp, un fel cu totul special de a simți viața, o echipă cu o voce care nu a tăcut niciodată, într-o țară care a ținut gura închisă mai mereu, de frică și, cel mai adesea, din interese rău înțelese. O poveste fără sfârșit, cum scria pe un banner, cândva, în Giulești, dar, iată, cu mai multe începuturi, în ideea că, atunci când iubești, nu trebuie să îți ceri scuze, pentru nimic, niciodată“...

Tricourile vișinii din vremea fotbalului romantic

Totul începe pe 11 iunie 1923 într-o sală de clasă primară din Giulești. Mai mulți muncitori ceferiști de la Atelierele Grivița (ziși și „ciocănari“) – între care Dumitru Constantinescu, Geza Ginzer, Tudor Petre, Franz Hladt și Grigore Grigoriu (strungarul care a devenit căpitanul echipei de fotbal, ajuns, în zilele noastre, personaj și al textelor rapperilor vișinii) – au fondat Asociația Culturală și Sportivă CFR, al cărei prim președinte a fost maestrul Teofil Copaci, în vreme ce secretar al clubului a fost numit inginerul Aurel Fotiade. Pe 25 iunie 1923 au ieșit actele acestei Asociații. Cum Rapidul s-a ferit de implicările politice, data de 11 iunie a fost trecută intenționat în uitare, fiind înlocuită vreme de patruzeci de ani de o sărbătoare comunistă celebrând desființarea proprietății private în economie („Naționalizarea întreprinderilor industriale, bancare, de asigurări, miniere și de transporturi“ din 1948, deși anterior, ziua era legată de evenimentele revoluționare de la 1848, când, sub presiunea maselor, domnitorul Gheorghe Bibescu a semnat „Proclamația de la Islaz“, în fapt noua Constituție a Țării Românești).

25 iunie a devenit, astfel, Ziua Rapidului. Cu un an înainte de înființarea oficială, prin 1922 exista o echipă de fotbal care se antrena și juca la Rampa Militari“, pe locul unde se află acum Gara Basarab. Câțiva dintre jucătorii acelei echipe (Tudor Stan, Tudor Petre, Gheorghe Florescu și Gogu Alexandru) aveau să facă parte și din trupa născută în iunie 1923. Când echipa de fotbal s-a înființat, ea reprezenta mai mult o pasiune comună a unui grup de prieteni, pe fundalul marelui haos de la începuturile fotbalului românesc. Și în acest haos a jucat mult timp și CFR București“, primul nume al Fotbal Club Rapid 1923 de astăzi (fostă, după 1950, și Locomotiva“; Rapid“ pare să provină de la faimoasa echipă din perioada interbelică Rapid Viena, existentă și azi). De aceea, poate,

„ideea asta de a pune ordine în haos, adică de a o lua de-atâtea ori de la capăt, a intrat în fibra rapidistă“. Și a luat-o Rapidul de multe ori de la capăt. A luat-o de multe ori din „clasele primare“ ale fotbalului românesc, forțată de împrejurări, nu întotdeauna în contexte sportive, ci, mai degrabă, politice și, după 2000, economice.

Poveștile primilor ani și decenii de activitate sunt, în sine, memorabile. A bătut CFR-ul, cum se numea Rapidul pe vremea aia, Ungaria B cu 3-0, la Budapesta, în 1936? Da. Și a fost un delir nemaivăzut, aproape o sărbătoare națională. Jucătorii au fost luați pe brațe de la tren și nu au mai ajuns curând pe la casele lor, fiindcă, mai întâi, pe banii suporterilor cu stare s-a chefuit strașnic trei zile și trei nopți la restaurantul Luther de lângă Gara de Nord. Apoi, în numai doi ani de zile, în 1938 și 1939, a fost în pragul retrogradării. A trebuit Rapidul iar s-o ia de la capăt.

Mai târziu, a luat Rapidul campionatul în 1967 și apoi ce-a urmat? Echipa s-a destrămat în numai doi ani. Și a agonizat ba prin Divizia B, ba prin A. Rapidul a luat-o iar de la capăt. Iar s-a câștigat campionatul în 2003, dar a urmat un răsunător faliment în 2016. Iar a luat-o de la capăt, din Divizia Onoare, cu serioase băjbăieli în privința formulei de organizare și a patronatului, lucrurile stabilizându-se cu destule ezitări și opinteli, în cel mai pur stil balcanic, uneori fotbalistii fiind omeniți nu cu prime de joc ci cu grătare la pădure, ca-n vremurile romantice de demult.

Câte începuturi pentru Rapid! Dar să privim acum spre haosul lui 1923. Povestea o știe și Pompiliu-Nicolae Constantin, autorul volumului *Rapidismul*, în care s-au concentrat nu puține episoade pitorești, pe urmele unui Ioan Chirilă și ale altor autori.

...Tricourile? Până și ele au, cum să nu, propria lor poveste inedită. Violet: s-au ales la întâmplare și se umpleau de funingine de la cărbunile trenului care trecea prin Giulești, și se murdăreau de la noroiul din teren. Și, cum în o sută de ani e loc de legende, și „tricoul vișiniu“ are povestea lui. Nea Vanea zice că, dacă jocul cu mingea era masculin, tricoul se spăla și se conjuga ca treabă feminină. Și soțiile violeților au

făcut tricouri din perdelele vișinii, au găsit că vișiniul se ia mai greu la spălat. Pompiliu-Nicolae Constantin, istoricul rapidist, nu crede în această legendă. El crede că Bauer a venit cu niște tricouri de calitate, dar vișinii, de la Viena. Cum a fost? Cui îi pasă? Rapidiștii zic că, „așa cum unii se tatuează, ei se nasc cu sufletul vișiniu“.

Gheorghe Scurtu, de la Muzeul Rapidului, lămurește situația: „Totul a pornit prin 1912, când s-a înființat prima formație a ceferiștilor din București, numită Victoria. A venit însă Primul Război Mondial, și proiectul a murit. Apoi, vreo zece ani mai târziu, de la Atelierele Grivița Locomotive, s-au pus bazele unei echipe numite chiar Locomotiva, înființată pe 1 iulie 1922. Care avea tricouri vișinii, făcute din fețele de masă și din perdelele vagoanelor-restaurant ale trenurilor care veneau la reparații. Un an mai târziu, în 1923, un alt grup de la Atelierele Grivița a decis să mai înființeze o echipă. I-au zis CFR. Și așa a apărut, de fapt, Rapid, pe 11 iunie 1923. Când s-au dus să se înscrie la District – cum era atunci –, au vrut să joace în vișiniu, dar nu se putea, că erau culorile Locomotivei. Așa că au ales singura culoare care mai era disponibilă: violetul“. Venerabilul rapidist continuă: „Primii ani au fost foarte grei, nu aveau bani, abia se descurcau. Au fost chiar amenințați cu excluderea din campionat, fiindcă rămâneau în urmă cu plata cotizației la forurile fotbalistice de atunci. Norocul lor a fost Luxor, un club mai înstărit, unde juca Emil Dobrescu. Un băiat școlit, care a venit și cu ceva bani, și cu colegii de la echipă. Practic, a salvat atunci Rapidul, prin fuziunea cu Luxor. Așa au rezistat, cu chiu-cu vai, până pe la mijlocul anilor '30. Primul președinte a fost maistrul Teofil Copaci, iar căpitan a fost desemnat strungarul Grigore Grigoriu, care era deja un fotbalist consacrat, el evoluând cinci ani la Venus“.

Nea Gică Scurtu explica: „De la înființare și până în '36, Rapidul, chiar dacă a avut mereu probleme și era la limită cu banii, începuse să crească. Deja luase și o Cupă, în '35. În 1936, forul european – speriat de expansiunea formațiilor sovietice, susținute de sindicate – a decis că acest gen de echipe nu mai pot juca în primele divizii ale țărilor lor.

Rapid, ca și alte cluburi din România, trebuia să își schimbe statutul. Cum era mai mult echipa nimănui, nu prea s-a înghesuit nimeni să o ia. Așa a apărut un avocat, născut la Timișoara, Costică Bauer, care stătuse câțiva ani și la Viena și era implicat în fotbal, la diverse comisii, încă din anii '20". O decizie politică a transformat indirect vișiniul în culoarea Rapidului! „Tot în acea perioadă, austriecii, aflați sub cizma Germaniei naziste, au pornit o epurare a tot ce avea legătură cu comunismul. Au intrat și în fotbal și, pentru că Rapid Viena avea echipament *dunkel rot*, au decis să-i oblige să-l schimbe în verde. Pe atunci, austriecii nu aveau un cuvânt pentru «vișiniu», îi spuneau *dunkel rot*, adică roșu-închis. Iar acel «rot», adică «roșu», îi deranja pe naziști, pentru că era culoarea comunismului.“ Pe 23 noiembrie 1936, culoarea se schimbă, dar și numele echipei: „Costică Bauer a profitat de situație și, pentru că avea relații la Viena, s-a dus și a luat tot echipamentul celor de la Rapid, inclusiv de la juniori. A venit acasă cu un vagon de echipament, pe care l-a dat celor de la CFR. Și tot atunci, pe 23 noiembrie 1936, s-a schimbat și denumirea CFR în Rapid. Probabil și în semn de recunoștință la adresa clubului austriac. Au jucat cu tricourile alea mult timp. Când s-au rupt cele de la seniori, ai noștri au început să le poarte pe cele mici, de juniori. Nici nu se puteau închide, că erau prea mici. Era tot un club sărac“, puncta Gheorghe Scurtu. (<http://1923.ro>)

Erau vremuri în care, nefiind salarii mari, puteai „să-i îmbunezi“ pe jucători cu mâncare și băutură din belșug. Sau să uiți vagonul de tren în altă stație. Toate astea li s-au întâmplat rapidiștilor, și nu doar o dată. De pildă, povestea cu Vasile Chiroiu – „Tunaru“ rapidist –, la Constanța. Era meci cu Elpisul, formația comunității elene locale (având terenul chiar lângă Biserica Greacă), o echipă de care nimeni nu-și mai amintește azi, deși este unul dintre cele mai vechi cluburi din România, înființat încă în 1915. Abili, urmașii constănțeni ai fanarioților și/sau ai eteriștilor l-au măgulit încă de la gară pe Chiroiu. Au început prin a-l gratula peste măsură: „Ce jucător ești, ce minune, cum dai tu goluri, nu dă nimeni...“ Și Chiroiu, flatat, se lasă distrat, luat la chef, pe la orele 11

ale dimineții. După-amiază, urma mare meci mare, dar până atunci mai era, se vede treaba, cale lungă. Și bea Chiroiu un număr impresionant de pahare de Murfatlar. Și bea, nu glumă! Dar, într-un final, se face ora juruită a meciului, Chiroiu cere înc-un ultim pahar. Cum-necum, trebuie însă să înceapă meciul. Chiroiu revine la realitate și plăsmuiește o justificare hilară: „Eu nu joc, am genunchiul rupt!“...

Mai sunt și multe alte povești tragicomice din marea carte a legendelor Rapidului. Altădată, erau așteptați giuleștenii la Orșova, la o partidă amicală cu echipa locală. Rapidul iar avea „echipă de nume și renume“. Și la Orșova a ieșit lumea în stradă, cu caleașcă, cu fanfară. Veneau fotbalistii, vedetele. Și a ajuns trenul în Orșova, dar nu și vagonul cu jucători!!! Păi, unde-i Rapidul? Nu e! Vagonul fusese decuplat de șeful de gară de la Turnu Severin, care, probabil, iubea baletul, popicele, oina sau doar ținea cu altă echipă...

Rapidul mergea cândva la o mulțime de meciuri demonstrative prin țară, în locurile unde era iubită de ceferiști, și nu numai. O altă poveste, de un realism gastronomic nețârmurit, apare într-o carte a lui Ioan Chirilă. Spunea același Nea Vanea“ în *Glasul roților de tren*: „Marți am jucat un meci la Meri. Un sat între Bumbesti și Livezeni, al cărui șef de gară era mort după Rapid. Omul ne-a spus chiar de la început ce poate oferi: o mâncărică la prânz – ca să nu adormim pe teren –, bașca o masă seara, pe saturete, ca după tăierea porcului“. (<https://sport.hotnews.ro>)

Nu toată lumea a iubit echipa, mulți au gelozit-o, iar unii chiar au prigonit-o pe față. Un exemplu este un influent personaj interbelic, Gavrilă Marinescu – „polițaiul lui Carol al II-lea“. Suveranul-Playboy – care a oscilat permanent între autoritarismul din viața publică și supunerea aproape masochistă din budoar, unde stăpână era numai metresa sa controversată, Elena Lupescu, cea înconjurată de o incredibilă camarilă, ahtiată după putere și bani – s-a dovedit un personaj priapic, obsedat și de alte partenerere erotice, pe care i le procura însuși temutul șef al Poliției, Gavrilă Marinescu, de unde și influența covârșitoare a acestuia în viața socială.

Constantin Argetoianu nota că Alexandru Davila i-a povestit cum s-a petrecut inițierea sexuală a lui Carol. Unchiul acestuia, Regele Carol I, l-a rugat pe Alexandru Davila să găsească o damă de consumație pentru tânărul prinț când acesta avea 16 ani. Reacția femeii după noaptea petrecută cu Carol a fost cât se poate de explicită: „M-a omorât, nene Alecule!“ De altfel, se spune că și prostituatele din Sărindar își luau tălpășița, înfricoșate de renumele falic al lui Carol, atunci când acesta ieșea seara la agățat cu faimosul său Buick decapotabil, automobilul atent supravegheat și protejat de prefectul de poliție Gavrilă Marinescu, membru de bază al anturajului regal, cel care, de altfel, avea grijă să presare pe traseu fete „curate“, atent alese.

Gabriel M. Marinescu, căruia prietenii îi spuneau cu afecțiune „Gavrilă“, a fost un personaj unic al epocii interbelice. Carol al II-lea, a cărui Restaurație ofițerul (colonel, avansat ulterior general de brigadă) a sprijinit-o, îl invita la partide nebunești de poker, iar Gavrilă nu venea cu mâna goală, el fiind nu doar Prefectul Poliției Capitalei, președintele Federației Române de Fotbal sau sponsorul echipei de fotbal Venus, ci și, în secret, proxenetul regal. Generalul avea de unde alege pentru a-i recomanda protectorului său încoronat fete frumoase, pentru că, pe lângă prerogativele de șef al Poliției, ținea în mâini și frâiele unui bordel de lux, situat lângă Parcul Cișmigiu.

Camarila avea reguli nescrise. „În afara darurilor periodice (aur, decorații, bani, acțiuni, obiecte de valoare), o metodă de a face bani erau jocurile de poker, la care convivii Regelui pierdeau întotdeauna, iar Marinescu rar lipsea.“ În *Însemnări zilnice*, Regele Carol al II-lea menționează adeseori partidele de poker cu prefectul Poliției: „La joc cu Gavrilă [Marinescu], Max [Auschnitt] și Ernest Urdăreanu“ (21 martie 1937), „cu Duduia, Gavrilă și Urdăreanu“ (25 martie), „cu Gavrilă și cu generalul Nicu M. Condiescu“. Alături de generalii Dumitrescu și Stângaciu, de la Jandarmerie, și de Eugen Bianu, subdirectorul general de la Siguranță, Marinescu „trecea drept omul Regelui“, așa cum consemna Armand Călinescu, în 1933. Constantin Argetoianu însemna cu o

amară ironie: „Mi s-a povestit de o partidă de poker la Duduia, în care a fost o întâlnire între Gavrilă Marinescu și Urdăreanu. După o licitare animată, Gavrilă a cerut 80 000 de lei; Urdăreanu a primit și a cerut plus 80 000, adică în total 160 000 de lei. Gavrilă a ținut, și au bătut cărțile: Urdăreanu avea secvența regală, iar adversarul său careu de ași. 160 000 de lei pe o carte, când cu câțiva ani înainte împușcai francul – iată una dintre minunile «Restaurației»! Trăiască Regele brelanului!» În fiecare seară, la Lupeasca, în Sinaia, intimii Regelui jucau poker. După partide, Gavrilă Marinescu „mergea apoi la Cazinou, și laudându-se cu banii câștigați la pokerul regal, arunca pe mesele de ruletă și de bacara zeci de mii de lei“.

Siguranța sfidătoare afișată de Marinescu nu era deloc întâmplătoare. Se cunoaște faptul că, în afară de amanta oficială, Regele „avea slăbiciune și pentru femeile de stradă, mai ales pentru țigănci“ și „pentru actrițele de cabaret cu o vastă experiență sexuală“. Pasiunea suveranului pentru femeii ușoare este una certă. „[Eugen] Cristescu îmi spune că uneori Regele culege femeii de pe stradă“, nota, la 24 iunie 1932, Armand Călinescu, iar ministrul de Interne, Constantin Argetoianu, scria despre Carol că, adesea, la vreme de seară, mergea într-un Ford de două locuri pe străzile Brezoianu și Sărindar, „aborda câte o prostituată, o aducea la Palat“ și „după o ședință mai lungă sau mai scurtă, îi da drumul cu un bilet de 500 sau 1 000 de lei. La ieșirea din Palat, pașachina era ridicată de agenții Poliției și dusă la Gavrilă Marinescu care îi mai da 5 000 lei și o amenința cu moartea dacă spune ceva. Cu timpul, Gavrilă organizase și acest serviciu, înlăturând din drumul Regelui libera concurență și presărând străzile din jurul Palatului cu clientele lui. Prin discreția și dibăcia cu care îndeplinea acest serviciu, Gavrilă Marinescu și-a asigurat încrederea Regelui și permanența la Prefectura Poliției, cu toate abuzurile pe care le-a săvârșit“.

Gabriel M. Marinescu era nu doar Prefectul Poliției Capitalei, ci și președintele Federației Române de Fotbal sau sponsorul echipei de fotbal Venus.

Marinescu s-a acoperit de glorie pe front în timpul Primului Război Mondial, dar a făcut carieră militară și politică datorită legăturii speciale pe care o avea cu priapul vlăstar regal, pe care-l aproviziona periodic cu dame de companie. Astfel, ajunge prefect al Poliției Capitalei, subsecretar de stat, ministru de Interne, ministru al Ordinii Publice, dar și președinte al „Societății Polițiștilor din România“, al Federației Române de Fotbal Asociație (FRFA) și al Clubului „Venus“ București. Hulit de unii și adulat de alții, le-a construit polițiștilor locuințe de serviciu și le-a dăruit uniforme moderne, iar fotbaliștilor – precum legendarul portar Mircea David (poreclit de ziaristii italieni „Il Dio“) sau jucătorii de câmp Iuliu Bodola (ca și rapidistul Baratky mai apoi, considerat de unii specialiști mai bun ca Hagi sau Dobrin), Lazăr Sfera, Silviu Ploeșteanu, Tudor Vladimirescu(!) sau frații Vâlcov – le-a oferit consistente prime de joc, capitalizate din beneficiile aduse de casa lui de toleranță de lângă Parcul Carol. Nu întâmplător, sportivii astfel recompensați îi mai ziceau și „Împăratul“! În epocă, apropiații vestiarului povesteau scene hilare, legate de banii negri destinați împlânzitorilor rotunjimilor de pe cele două arene, fie ele baloane de fotbal sau nu: „Gavrilă țipă «Cât ați strâns? Hm... Sper să nu țipe ăștia la mine când mă duc cu mărunțul în vestiar. Hai, gata! Ne vedem la stadion. Să vedeți ce meci o să fie duminică. Nu ne scapă ăștia, le-o dăm de-i zăpăcim. Ascultați-mă pe mine!» Și asta se aude în fiecare săptămână. Partea cu «Nu ne scapă ăștia!», puțin mai rar. Doar la meciurile cu băieții pretențioși din București sau când vin de departe Ripensia sau Aradul. Prefectul Poliției din București, Gavrilă Marinescu, tocmai a fost ales președintele clubului și vrea neapărat să câștige campionatul. Chiar nu contează de unde vin banii!“

Ei bine, la un moment dat, Rapidul, într-un elan sportiv necontrolat, are neinspirata idee de a câștiga o partidă contra lui Venus, echipa de suflet a lui Gavrilă Marinescu. Acesta se înfurie îngrozitor, iar a doua zi, drept răzbunare, dispune arestarea a patru jucători rapidiști. E drept, nu i-a ținut prea mult în arest, a fost mai mult o manevră de intimidare, un

avertisment explicit pentru următoarele meciuri, o practică reluată, se zice, peste decenii și de alte cluburi „departamentale“...

Despre fotbal, Gavrilă Marinescu spunea că este „sportul cel mai modern, bărbătesc, democratic“. Nu era o atitudine unică în epocă. Și totuși, alegerea sa ca președinte al clubului Venus în ianuarie 1936 surprinsese lumea sportivă. Până atunci, Gabriel Marinescu nu practicasese decât ceva oină, în tinerețe, dar, e drept, sprijinise organizarea unei competiții de rugby, dotată cu o cupă ce îi purta numele. Oricum, alături de Alexandru Elădescu (1893–1941), Gabriel Marinescu a condus până în 1940 unul dintre cele mai vechi și mai iubite cluburi din Capitală. (De fapt, când, în 1936, Gavrilă decide să preia Venus, proprietarul clubului, avocatul Alexandru Elădescu, care construise în 1931 un stadion de 15 000 de locuri pe banii săi, nu are de ales și acceptă să treacă în plan secund.)

Venus câștigase Campionatul Național în 1929, 1932 și 1934 și era, în acel moment, practic singura echipă capabilă să lupte de la egal la egal cu marea Ripensia Timișoara. Jucători și antrenori străini, inclusiv de la FC Barcelona, sunt aduși spre a satisface orgoliul lui Marinescu de a se impune în fața Ripensiei. „Numai în calitate de președinte activ [...] mă consider, cu adevărat, util“. Ceea ce părea, la prima vedere, o declarație pragmatică de principii, ascundea, de fapt, un program malefic. Sub Marinescu, Venus a devenit campioană națională în 1937, 1939 și 1940 și a jucat în Cupa Europei Centrale. Dar venusii nu au băut niciodată șampanie din Cupa României. În acea perioadă, trofeul era „rezervat“ Rapidului – șapte Cupe, dintre care șase câștigate consecutiv.

Episodul semifinalei Rapid–Venus din 1938 dezvăluie viziunea reală a lui Gabriel Marinescu asupra exercitării puterii în fotbal. În cartea *Glusul roșilor de tren*, Ioan Chirilă a consemnat povestea arestării celor patru jucători rapidiști, în noaptea în care sărbătoreau victoria în semifinalele Cupei României împotriva Venusului, cu 2–1. „Infractorii“ au fost eliberați a doua zi, dar numai după ce Rapidul a fost silit să ceară... rejucarea meciului, invocând greșeli flagrante de arbitraj (deși echipa

câștigase oricum pe teren). Evenimentele nu au fost făcute cunoscute de presă. Rangul și puterea reală a principalului personaj implicat erau prea mari.

Dar suporterii cunoșteau prea bine situația. Iată cum era descrisă rejucarea semifinalei în numărul din 24 mai 1938 al cotidianului *Curentul*, sub semnătura lui Al. Raicu: „Au fost atât de înfrigurate preliminariile acestei lupte, s-a creat o atmosferă atât de «încărcată» [...] Niciodată nu am văzut un public mai «fremătând» ca ieri, niciodată nu am văzut patimi mai dezlănțuite între spectatori, niciodată jucătorii ambelor echipe nu au depus atâta străduință [...] Nu credem că se va găsi cineva care să conteste că a asistat la cea mai grandioasă partidă din ultimii ani“.

Culmea, în ciuda presiunilor, Rapid a câștigat al doilea meci, și mai clar, cu 4–2. Atunci, schimbând macazul ca pe linia de cale ferată, generalul Marinescu s-a autopropus imediat președinte de onoare al Rapidului – și cine putea să-l refuze? În martie 1936, Gabriel Marinescu a devenit vicepreședinte al federației de fotbal, ulterior ajungând președinte. Presa a consemnat momentul destul de sec: prefectul Poliției Capitalei nu fusese rugat, ci solicitase poziția menționată. Pentru mișcarea fotbalistică, momentul era delicat: Uniunea Federațiilor Sportive din România (din 1930, forul de conducere al mișcării sportive) și organele judiciare anchetau Federația, din pricina unor scandaluri legate de presupuse deturnări de fonduri. Din 1933, președintele Federației fusese politicianul și diplomatul Viorel Virgil Tilea. Succesorul mai cunoscutului avocat Aurel Leucuția fusese, la rândul său, surprinzător ales în fruntea structurii fotbalistice. Deși, din acest punct de vedere, se aseamăna lui Gabriel „Gavrilă“ Marinescu, între cei doi s-a declanșat o extraordinară luptă pentru putere. Dorința de a acapara frâiele instituției pare să fi stat la originea conflictului dintre cei doi.

De departe, modul de a acționa al lui Gavrilă Marinescu a fost mult mai eficient. Pentru a putea obține convocarea unei Adunări Generale în care să se discute situația de la vârful fotbalului românesc, în condițiile în care perioada 1930–1940 nu a fost deloc una proastă, Gabriel

Marinescu s-a folosit de aceeași metodă prin care a reușit să bea șampanie din Cupa României. Astfel, mai multe grupări din primele două divizii l-au ales președinte onorific sau executiv: Maccabi și Unirea Tricolor din București, Ripensia și Chinezul Timișoara, Gloria Arad, Victoria și Universitatea Cluj. De pe o poziție de forță, Gabriel Marinescu l-a rugat, formal, pe Viorel Virgil Tilea să rămână președinte al FRFA, dar numirea acestuia ca ministru al României (ambasador) la Londra a tranșat definitiv și lupta pentru putere în fotbal.

Sosirea temutului Gavrilă Marinescu la conducerea Federației a însemnat o schimbare radicală a modului de exercitare a funcției. Deciziile sale erau tranșante, de multe ori anunțate public prin scrisori publicate în presă, scrisori în care nu se ferea de un ton direct. În 1939, ca președinte al Federației, a luat inițiativa tipăririi regulamentului jocului de fotbal. Cele șaptesprezece articole erau prea puțin cunoscute publicului, ceea ce genera, adesea, acte de violență. În luna octombrie, la meciul internațional cu Ungaria, broșura intitulată *Regulile jocului fixate de International Board*, care văzuse lumina chiar la Tipografia Poliției Capitalei, a fost inclusă în prețul biletului și distribuită spectatorilor. (<https://historia.ro>)